

Отъ небето Слънчо грѣе,
Всичко позлатява;
Отъ день на день крушка зрѣе,
Бързо пожълтява.

* * *

Крушката е вече узрѣла —
Сочна и красива;
Скрита въ листи се навела
Катъ мома срамлива.

* * *

Утро. Вѣтъръ тихъ повѣва;
Нѣщо чука: „Чукъ, чукъ!“
Надъ прозорче гласъ надава,
Клонка вика: „Тукъ, тукъ!“

Скоква Душка и съзира
Старата си дружка,
Па ржчица тя простира
И откъсва крушка.

„Вечъ си моя! Слава Богу!
Дума малка Душка: —
„Благодаря много, много!
— Ехъ че вкусна крушка!“

Прѣв. Безименко.